

който обичамъ, азъ мисляхъ, че то ставаше за доброто на отечеството; бѣдствіята на което, като младъ незнаяхъ, твоята опытность ги прѣдвидѣ; но защото незнаяхъ добръ работы тѣ, трѣба ли да мя наричашъ навѣтникъ? Можешъ ли да мя погадишъ защото почетохъ пріятеля си? можешъ ли да ми прикачишъ като прѣстѣпленіе, това дѣто че още го почитамъ? Ето три мѣсеца станж гледамъ, както и ты, теглилата на отечеството си, и въздышамъ и азъ наедно съ тебе; но увѣренъ съмъ че царьтъ незнае това, и искамъ да иджъ въ Варшавж за да го увѣдомѣж за това.

— Не трѣба да идешъ тамо, ми възрази Пулосскый. М. Н. не знае както казвашъ злочестинитѣ на отечеството си, искамъ да го вѣрувамъ; но или го знаалъ или не, затова днесъ малко ны е грижа. Горды чужденцы които сж разложили станове тукъ и тамъ по областитѣ ни, не ще ся забавятъ да останжтъ спокойны на мѣстата си противъ вольтж и на самыйтъ царь когото ты избра. Самодържець безсиленъ или злонавѣтенъ, ниѣма да испжди руситѣ отъ държавжтж ни; за туй нека не ся надѣемъ вече, Любинскый, освѣнъ на себе си; нека отмъстимъ за отечеството си, или нека умремъ за него. Въ Люблинското воеводство съмъ събралъ четиристотинъ юнацы отъ благороднытъ, които чакатъ само да са завърне прѣдводителтъ имъ при тѣхъ, за да потеглятъ противу руситѣ; хайде да дойдешъ и ты подирѣ ми, ела въ мойтъ станъ.
На таквъзъ едно условіе оставамъ свободенъ, а дѣщеря ми е твоя.